

Noer Radi: 'Beschadigde zenuw' Herstellen van geheugenverlies. Uitgeverij Boekscout, Soest 2018. ISBN 978942243963. (Ongeval/ Neurologische aandoening/ Revalidatie/ ED) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Coverttekst: 'Als Sabrine wakker wordt en ziet waar ze is beland, schrikt ze zich rot. Het enige wat zij om zich heen ziet, zijn de tranen die mensen laten vallen en mensen die in het wit zijn gekleed. Is ze soms in de hemel? Maar waarom is niemand dan gelukkig? Het laatste wat zij zich nog kan herinneren, zijn de laatste uren die zij op haar werk heeft doorgebracht. Wat daarna precies gebeurde blijkt een zwart gat te zijn. Wat Sabrine wel doorheeft, is dat ze haar lichaam niet onder controle heeft. Aan de hand van vragen probeert zij erachter te komen wat er precies is gebeurd. Het enige wat zij en haar ouders te horen krijgen, is dat ze gevaar loopt. Even denkt ze in een droom beland te zijn, maar al snel merkt ze dat het de werkelijkheid is. Besluit ze de strijd tussen leven en dood aan te gaan?'

Over de schrijver:

Boekscout.nl: 'Noer Radi (1998) maakte In de loop van haar opleiding een heftig ongeluk mee. Ze was niet meer in staat om haar opleiding af te ronden en moest een jaar thuis blijven om te revalideren. Alle ellende die ze in die herstelperiode meemaakte hield ze bij in een dagboek. Het begon als het opschrijven van ervaringen en emoties, maar al snel paste ze haar kennis die ze tijdens haar studie heeft geleerd toe en bracht ze zo een diepere laag aan het verhaal.'

Inzien:

'Het... eten... is... nog... niet... ge-se-lec-teerd.' Dat waren mijn eerste woorden, niet direct na mijn geboorte, al was het best een vergelijkbare situatie. Maar na 4 dagen en 3 uur, toen pas deed ik mijn ogen open in een ruimte waar ik nog nooit eerder was geweest. Althans, het kwam niet bekend voor. Witte muren, een leeg prikbord, betonnen vloer, witte lamellen en een bed. Alles was wit. Waar was ik beland? Was ik in de hemel? Waar ik ook mocht zijn, één ding was duidelijk: ik had honger. Het bed met wieltjes en een elektrische rugverstelling was niet leeg. Echter, ik zag mezelf erin liggen. Ik was helemaal uitgehongerd en kon aan niks anders denken dan alleen maar aan voedsel.'